

RODINA

1/2022

Nepoškvrnenej

Za tebou kráčam

*Kráčam vo твоjich šlapajach,
tak ťažko po nich stúpam.
Každá z nich dušu rozbolí
aj srdce trhá napoly.*

*Ježiš môj, kropíš krvou zem,
za tebou kráčať nevládzem.
Klátim sa, k zemi schylujem,
lebo ťa veľmi milujem.*

*Srdcom ťa stále sprevádzam.
Cítiš to? Poznáš jeho plam.
Hoc horí, plače bez moci,
nevie, jak v bôli pomôcť ti.*

*Túžim ťa v chôdzi podoprieť,
ty ideš za svet, za mňa mrieť.
Nemáš slov, je to nad sily,
Ježiš môj drahý, premilý.*

*Predsa len kráčam pomaly,
túžim ťa láskou zahaliť.
Nemôžem ťa dnes opustiť,
Ježiš môj dobrý, odpusť mi.*

*Na kríži skončíš tento boj,
budem stáť pod ním, Ježiš môj.
Zlутuj sa nado mnou, nad svetom,
buď našou drahou odvetou.*

Henny Fiebigová – Siváková

Malba na prednej strane obálky: Miroslav Lechan

Vydáva:

Rodina Nepoškvrnenej

038 31 VRÍCKO 190

☎ 043/493 37 41

ICO 17 057 221

e-mail:

rodinaneposkvrnenej@gmail.com

Bankové spojenie:

Číslo účtu: 18539362/0200

IBAN: SK27 0200 0000

0000 1853 9362

Zodpovedný redaktor:

Sr. ThLic. M. Alžbeta Lukasová

Redakčná rada:

Sr. M. Alica, Sr. M. Jaroslava,

Sr. M. Norberta, Sr. M. Timotea

Ilustrácie: Miroslav Lechan

Jazyková úprava:

Mgr. Danka Kubičková

Výchádza 5-krát ročne

Ročník XXX.

Evidenčné číslo: EV 3173/09

Tlačiareň: P+M Turany

Cirkevné schválenie:

Rímskokatolícky

biskupský úrad

Banská Bystrica,

Nº. 400/01 z 26.3.2001

ISSN 1335-8030

Dátum vydania: február 2022

Rodina Nepoškvrnenej spracúva osobné údaje v súlade s platnou právnou úpravou. Princípy ochrany osobných údajov, podľa ktorých postupuje, ako aj kontakt na zodpovednú osobu, sa nachádzajú na www.gdpr.kbs.sk.

Milí čitatelia Rodiny Nepoškvrnenej,
na prahu pôstneho obdobia sa chcem s vami po-
deliť s peknou skúsenosťou nemocničného kň-
za. Na izbe jedného nemocničného oddelenia
v Považskej Bystrici som vysluhoval sviatosť
zmierenia, pomazania chorých a Eucharistie.
Na posteli pod oknom leží staršia žena, ktorá ťaž-
ko dýcha, na tvári má kyslíkovú masku, oči má
zatvorené. Mal som dojem, že je na konci pozems-
kej púte. Po vyslúžení sviatosti pre ostatných pa-
cientov izby chcem odísť. Keď som vo dverách,
táto žena si s námahou zloží kyslíkovú masku
a s vypätím posledných síl zavolá: „Duchovný
otec, aj ja chcem prijať Pána Ježiša, veľmi!“ Vrá-
tim sa a pýtam sa: „Ste vyspovedaná a budete vlá-
dať prijať Eucharistiu?“ „Áno, áno,“ znela jej
odpoveď. Dávno som nevidel s takou vrúcno-
(pokračovanie na nasledujúcej strane)

Obsah:

<i>Posolstvo Svätého Otca Františka</i>	2
<i>Pôst prinášajúci ovocie</i>	7
<i>Autonehoda ma zmenila</i>	10
<i>Pros, kým máš ešte čas</i>	13
<i>Deti nám pomáhajú rásť vo viere</i>	15
<i>Panna Mária – Rozvázovačka uzlov</i>	17
<i>Pozvanie k modlitbe za novokňazov</i>	21
<i>Svedectvá a spomienky</i>	23
<i>Fatima stále aktuálna</i>	25
<i>Svedectvá z kríža</i>	27
<i>Ohlasy</i>	29
<i>Informácie</i>	30
<i>Osemsmerovka</i>	32

ťou a zbožnosťou prijať Pána v Eucharistii. Po modlitbe sme sa rozlúčili. Keď som prišiel na druhý deň na túto izbu, jedna zo spolupacientok mi hneď hovorí: „Tá pani, ktorá včera na vás tak ťažko volala, o pár hodín tichučko a pokojne zomrela. Ani sme nevedeli kedy.“ A dodáva: „Pán kaplán, však to bolo tým svätým prijímaním?“ Povzbudený uvažujem, aké nádherné je, keď naše srdce v každom okamihu života, či v radosti, či v žiali alebo v utrpení sa túži zjednotiť s Pánom Ježišom!

Zo smutnej skúsenosti však viem aj to, že nie všetci takto prežívajú záver života. Mnohí po Pánovi Ježišovi netúžia, ba ho aj odmietajú. Pôst je obdobím, kedy sa všetci máme viac stíšiť, ponoriť sa do svojho vnútra a pravdivo sa spýtať: Aké túžby skrýva moje srdce? Najvlastnejšia a najhlbšia túžba človeka je túžba po Bohu ako jedinom prameni šťastia pre časnosť i večnosť. Nie je táto túžba vo mne zahádzaná mojimi hriechmi či nánosom tohto sveta? Čo najčastejšie zamestnáva moju myseľ? Znovu a znovu premýšľajme, čo Pán pre splnenie tejto našej túžby urobil v tajomstve Zeleného štvrtku, Veľkého piatku i veľkonočného rána. Božia Matka je pre nás na tejto ceste tým najkrajším vzorom. Ona nech nás vedie a sprevádza. Nech žiadna iná túžba v našom srdci nie je silnejšia ako túžba celým svojim bytím patriť dobrému a milosrdnému Bohu.

Rudolf Michút, nemocničný kaplán, Považská Bystrica

Posolstvo Svätého Otca Františka na 30. svetový deň chorých 2022

„Buďte milosrdní, ako je milosrdný váš Otec!“ (Lk 6, 36).

Stojme pri trpiacich, kráčajme cestou lásky

Drahí bratia a sestry,
pred tridsiatimi rokmi sv. Ján Pavol II. zaviedol slávenie svetového dňa chorých, aby zvýšil citlivosť Božieho ľudu, katolíckych zdravotných inštitúcií a občianskej spoloč-

nosti voči chorým a tým, ktorí sa o nich starajú.

Sme vďační Pánovi za cestu, ktorú sme odvtedy prešli v partikulárnych cirkvách celého sveta. Urobili sa mnohé kroky, no ešte ostáva

prejsť dlhú cestu, aby sa potrebnej zdravotnej starostlivosti dostalo všetkým chorým aj na tých najchudobnejších miestach a v situáciách sociálneho vylúčenia. Potrebujú tiež pastoračné sprevádzanie, aby mohli čas choroby prežívať v spojení s ukrižovaným a zmŕtvychvstalým Kristom. Tridsiaty svetový deň chorých – ktorého slávenie sa v dôsledku pandémie nemôže zavŕšiť v peruánskom meste Arequipa, ale bude v Bazilike sv. Petra vo Vatikáne – nám môže pomôcť väčšmi sa priblížiť chorým a slúžiť im a ich príbuzným.

1. Milosrdní ako Otec

Téma, zvolená na tento tridsiaty svetový deň – „*Buďte milosrdní, ako je milosrdný váš Otec!*“ (Lk 6, 36), nás pozýva predovšetkým k tomu, aby sme obrátili svoj pohľad na Boha, ktorý je „*bohatý na milosrdenstvo*“ (Ef 2, 4), a ktorý vždy hľadá na svoje deti s otcovskou láskou aj keď sa od neho vzdialili. Milosrdenstvo je totiž Božím menom *par excellence*, pretože vyjadruje jeho povahu nie v podobe akéhosi príležitostného sentimentálneho pocitu, ale ako silu, prítomnú vo všetkom, čo koná. Je to sila a zároveň neha. Preto môžeme

s údivom a vďačnosťou povedať, že Božie milosrdenstvo má v sebe tak rozmer otcovstva, ako aj materstva (porov. Iz 49, 15), pretože on sa o nás stará s otcovskou silou a materskou nehou, pričom vždy nám túži darovať nový život v Duchu Svätom.

2. Ježiš, Otcovo milosrdenstvo

Najvyšším svedectvom Otcovej milosrdnej lásky k chorým je jeho jednorodený Syn. Koľkokrát nám evanjeliá rozprávajú o stretnutiach Ježiša s ľuďmi postihnutými rôznymi chorobami! „*Ježiš chodil po celej Galilei, učil v ich synagógach, hlásal evanjelium o kráľovstve a uzdravoval každý neduh a každú chorobu medzi ľuďmi*“ (Mt 4, 23). Mohli by sme sa spýtať: Prečo Ježiš venoval takú mimoriadnu pozornosť chorým, až sa stala dokonca primárnou súčasťou misie apoštolov, ktorých Učiteľ poslal ohlasovať evanjelium a uzdravovať chorých? (porov. Lk 9, 2).

Istý filozof 20. storočia uvádza takýto dôvod: „Bolesť nás totálne izoluje a z tejto totálnej izolácie sa rodí apel na druhého, vzývanie druhého.“ Keď nejaký človek v dôsledku choroby zažíva krehkosť a utrpenie na vlastnom tele, aj jeho srdce oťa-

žie, vzrastá jeho strach, množia sa otázky a stáva sa naliehavejšou odpoveď na otázku o zmysle všetkého, čo sa deje. Ako v tejto súvislosti nespomenúť mnohých chorých, ktorí v čase pandémie zažívali na oddelení intenzívnej medicíny, v poslednej etape svojho života osamelosť, hoci sa o nich starali obetaví zdravotníci? Boli totiž ďaleko od svojich najbližších a najdôležitejších osôb vo svojom živote. Preto je dôležité mať pri sebe svedkov Božej lásky, ktorí podľa príkladu Ježiša, Otcovho milosrdenstva, lejú na rany chorých olej útechy a víno nádeje.

3. Dotýkať sa Kristovho trpiaceho tela

Ježišova výzva, aby sme boli milosrdní ako Otec, nadobúda mimoriadny význam v prípade zdravotníkov. Myslím na lekárov, zdravotné sestry, laboratórnych technikov, pomocný personál a ošetrovateľov, ako aj na mnohých dobrovoľníkov, ktorí darujú trpiacim svoj vzácny čas. Drahí zdravotníci, vaša služba chorým, konaná s láskou a kompetentne, presahuje hranice povolania a stáva sa poslaním. Vaše ruky, ktoré sa dotýkajú Kristovho trpiaceho tela, sa môžu stať znakom Otcových milosrdných rúk. Buďte si vedomí veľkej

dôstojnosti vašej profesie, ako aj zodpovednosti, ktorú zahŕňa.

Dobrorečíme Pánovi za pokrok, ktorý dosiahla medicínska veda, najmä v ostatnom čase. Nové technológie umožnili navrhnuť také spôsoby liečby, ktoré sú pre chorých veľmi prospešné. Výskum aj naďalej prispieva k prekonávaniu starých i nových chorôb. Výrazne sa rozvinuli znalosti a zručnosti aj v oblasti rehabilitačnej medicíny. Pri tom všetkom však nesmieme nikdy zabúdať na jedinečnosť každého chorého, s jeho dôstojnosťou i slabosťou. Chorý je vždy dôležitejší ako jeho choroba, a preto nijaký terapeutický prístup nesmie zanedbávať vypočutie pacienta, jeho príbehu, jeho úzkosti a obáv. Aj keď uzdravenie nie je možné, vždy je možné starať sa o chorého, utešovať ho, vždy je možné dať mu pocítiť blízkosť, ktorá je predovšetkým prejavom záujmu o človeka, až potom o jeho chorobu. Preto by som si želal, aby odborná príprava urobila zdravotníkov zároveň schopnými počúvať a nadviazať vzťah.

4. Miesta starostlivosti ako domy milosrdenstva

Svetový deň chorých je najvhodnejšou príležitosťou nato, aby sme

svoju pozornosť zamerali aj na miesta, kde sa poskytuje zdravotná starostlivosť. Milosrdenstvo voči chorým viedlo kresťanské spoločenstvo po stáročia k tomu, že otváralo mnohé „hostince Dobrého samaritána“, v ktorých nachádzali láskavé prijatie a starostlivosť ľudia s rôznymi ochoreniami, predovšetkým tí, ktorí nemohli vyriešiť svoje zdravotné problémy, či už pre svoju chudobu alebo sociálne vylúčenie, alebo pre ťažkosti spojené s liečbou niektorých chorôb. V takýchto situáciách trpia predovšetkým deti, starší ľudia a tí najzraniteľnejší. Mnohí misionári, milosrdní ako Otec, spájali ohlasovanie evanjelia s budovaním nemocníc, kliník a opatrovateľských centier. Sú to vzácne diela, prostredníctvom ktorých nadobúdala kresťanská láska konkrétnu podobu a Kristova láska sa vďaka svedectvu jeho učeníkov stávala vierohodnejšou. Mám na mysli najmä ľudí v najchudobnejších častiach sveta, kde je niekedy potrebné prekonávať veľké vzdialenosti, aby našli zdravotné centrá, ktoré – hoci s obmedzenými zdrojmi – ponúkajú, čo majú k dispozícii. Pred nami je ešte dlhá cesta a v niektorých krajinách je adekvátne liečba stále luxusom.

Svedčí o tom napríklad aj nedostupnosť vakcín proti ochoreniu Covid-19 v najchudobnejších krajinách, no ešte viac chýbajúca možnosť liečenia chorôb, vyžadujúca si oveľa bežnejšie lieky.

V tejto súvislosti by som chcel znovu zdôrazniť význam katolíckych zdravotných zariadení: predstavujú vzácny poklad, ktorý treba chrániť a podporovať. Ich prítomnosť sa v dejinách Cirkvi vyznačovala tým, že boli nablízku chorým a chudobným v situáciách, keď sa na nich najviac zabúdalo. Koľkí zakladatelia rehoľných rodín vypočuli volanie bratov a sestier, ktorí nemali prístup k zdravotnej starostlivosti alebo sa s nimi zle zaobchádzalo, a urobili všetko preto, aby im slúžili! Ešte i dnes, dokonca aj v tých najrozvinutejších krajinách, je ich prítomnosť požehnaním, pretože vždy dokážu ponúknuť nielen starostlivosť o telo so všetkými potrebnými odbornými znalosťami, ale aj milosrdnú lásku, vďaka ktorej sú chorí a ich rodiny v centre pozornosti. V čase, keď je rozšírená kultúra vyradovania a život sa nie vždy chápe ako hodný prijatia a prežívania, môžu byť tieto štruktúry ako domy milosrdenstva príkladom v ochrane a starostlivosti o každý,

aj ten najkrehkejší život, od jeho začiatku až po prirodzený koniec.

5. Pastoračné milosrdenstvo: prítomnosť a blízkosť

Počas uplynulých tridsiatich rokov sa aj pastoračia v zdravotníctve čoraz väčšmi chápe ako nenahradiateľná služba. Ak najhoršia diskriminácia, ktorou trpia chudobní – a chorí sú chudobní, lebo im chýba zdravie – spočíva v nedostatku duchovnej pozornosti, musíme im ponúknuť Božiu blízkosť, jeho požehnanie, Božie slovo, vysluženie sviatostí a cestu rastu a dozrievania vo viere. V tejto súvislosti by som chcel pripomenúť, že blízkosť chorým a pastoračná starostlivosť o nich nie je úlohou len niektorých, osobitne určených na túto duchovnú službu. Výzvu navštevovať chorých adresoval Kristus všetkým svojim učeníkom. Koľkí chorí a starí ľudia žijú doma a čakajú, že ich niekto navštíví! Služba utešovania je úlohou každého pokrsteného, ktorý má na pamäti Ježišove slová: „*Bol som chorý a navštívili ste ma*“ (Mt 25, 36).

Drahí bratia a sestry, všetkých chorých a ich rodiny zverujem do orodovania Panny Márie, Uzdravenia chorých. Nech nájdú zmysel, útechu

a dôveru v spojení s Kristom, ktorý na seba berie bolesť sveta. Modlím sa za všetkých zdravotníkov, aby – bohatí na milosrdenstvo – ponúkli pacientom spolu s primeranou starostlivosťou aj svoju bratskú blízkosť.

Všetkým zo srdca udeľujem svoje apoštolské požehnanie.

Rím pri sv. Jánovi v Lateráne 10. decembra 2021, na spomienku Pan-ny Márie Loretánskej

František

Z talianskeho originálu Messaggio del Santo Padre Francesco per la Xxx Giornata Mondiale del Malato preložila Mária Spišiaková

Pôst prinášajúci ovocie

Na jednom zo stretnutí Rodiny Nepoškvrnenej otec biskup Tomáš Galis pripomenul, že chorý človek vníma čas úplne inak ako zdravý. Aj napriek tomu však 2. marca 2021 opäť v Cirkvi vstúpime do pôstneho obdobia, ktoré začne Popolcovou stredou.

V tomto období sa, aspoň u nás v našej farnosti, zvykne pri krížových cestách spievať pieseň z Jednotného katolíckeho spevníka č. 177. Jej prvé slová znejú: „Smutná doba pôstna volá ťa, kresťane, aby si sa díval na muky Kristove...“ Pôstne obdobie, do ktorého vstupujeme, bude už tretie v poradí, ktoré bude poznačené pandémiou koronavírusu. Pandémiou, ktorá ešte viac prehĺbila rozdiely v spoločnosti, v ktorej sú chorí ešte viac odsunutí na okraj a opustení sa stali ešte opustenejšími.

A možno aj v tejto súvislosti si dávame nasledujúce otázky: Prečo nám Cirkev opäť predkladá pôstne obdobie? Nie je už dosť toho trápenia vo svete? Prečo musím ešte aj v kostole či pri sledovaní sv. omše cez média počúvať o utrpení? A možno pri tomto zamýšľaní sa zachádzame ešte ďalej: Ako sa môžem ja, človek chorý, možno pripútaný na lôžko, postiť? Na to, aby sme na tieto otázky vedeli odpovedať, musíme aspoň z časti poznať význam pôstu a uvedomiť si hodnotu, ktorú má každý jeden z nás bez ohľadu na čokoľvek.

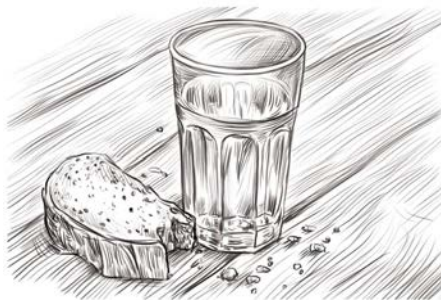
Môžeme povedať, že pôst, resp. pôstna disciplína, je tu s nami od stvorenia sveta. Ved' o tom čítame už v druhej kapitole knihy Genézis, keď Boh Adamovi a Eve povolil všetko, len jednu vec nie – jesť

zo stromu života. Mnohí si pri slove pôst predstavia akúsi rovnicu: pôst = hladovka. Ale spomínaná kapitola knihy Genezis nám ukazuje, že to nie je pravda.

Boh totižto prvým ľuďom nedal prikázanie absolútneho pôstu, lebo zo všetkých ostatných stromov mohli jesť, koľko chceli, a teda určite by neboli hladní, keby zo zakázaného stromu nejedli. Preto aj pôst nie je o hladovke, ale o takom múdrom sebaobmedzení v záujme sebazachovania.

S pôstom sa potom stretávame aj na iných miestach v Biblii. Samotný Boh nás k nemu vyzýva a zároveň vysvetľuje jeho zmysel, keď hovorí ústami proroka Joela: „*Obráťte sa ku mne celým svojím srdcom, pôstom i plačom a nárekom, roztrhnite si srdcia, a nie rúcho, obráťte sa k Pánovi, svojmu Bohu, veď je dobrotivý a milosrdný, trpezlivý a veľmi ľútostivý a môže odvrátiť nešťastie*“ (Joel 2, 12-13).

Z toho vyplýva, o čom je skutočný pôst. O obrátení celej svojej pozornosti na Pána. Zanechám všetko, čo mi prekáža a bráni v budovaní hlbšieho vzťahu s Bohom. Lebo iba taký život, ktorý žijem s Bohom, je naplnený a má zmysel. A Boh sa vtedy stará (porov. Ž 37, 18). Zvlášť

posledné tri slová z uvedeného textu proroka Joela nám dávajú veľkú nádej: „...*môže odvrátiť nešťastie.*“ A to nie sú slová niekoho z tohto sveta, to sú Božie slová, ktoré sú adresované nám všetkým.

K pôstu nás neraz vyzýva aj Panna Mária. Vo svojich zjaveniach často opakuje výzvu k pôstu, a to aj mimo pôstneho obdobia. Pozýva k tomu aj chorých, ktorým taktiež pripomína, že to nie je o hladovke, ale o zrieknutí sa všetkého, čo mi bráni naplno prežívať vzťah s Bohom. Istý kňaz raz povedal, že sa nám môže zdať, že Panna Mária nás viac volá k pôstu a modlitbe, ako ku sláveniu svätej omše. Vo svojom zamýšľaní pokračuje a hovorí, že to nie preto, aby znižovala hodnotu svätej omše – tá je stále najväčším darom Božej lásky pre nás, ale modliť sa a postiť môžeme bez ohľadu na okolnosti. A či nám to táto doba,

v ktorej možno nemáme plný prístup ku sv. omši, neukazuje? O to viac, keď sme možno pripútaní na lôžko či schovaní doma pred svetom, by nám modlitba a pôst mali byť blízkymi prostriedkami vo vzťahu s Bohom.

A tak sa dostávame k ďalšej z otázok – ako sa môže človek chorý, pripútaný na lôžko, postiť? Krásny príklad toho, že aj v chorobe či starobe, môžeme slúžiť Bohu, nachádzame opäť vo Svätom písme. Konkrétne v evanjeliovej časti, ktorú sme počuli pomerne nedávno, vo vianočnom období. Čítali sme v nej, resp. počúvali, o Ježišovom obetovaní v chráme. Po tom, čo ho skrze Ducha Svätého spozná Simeon, prichádza aj Anna, ktorá v malom Ježišovi tiež poznáva spásu ľudstva.

„Žila vtedy aj prorokyňa Anna, Fanuelova dcéra, z Aserovho kmeňa. Bola už vo vysokom veku. Od svojho panenstva žila so svojim mužom sedem rokov, potom ako vdova do osemdesiateho štvrtého roku. Z chrámu neodchádzala, vo dne v noci slúžila Bohu pôstom a modlitbami. Práve v tú chvíľu prišla aj ona, velebila Boha a hovorila o ňom všetkým, čo očakávali vykúpenie Jeruzalema“ (Lk 2, 36-38).

Evanjelium nám všetkým dáva krásny príklad toho, že bez ohľadu na okolnosti, stále môžeme plne slúžiť Bohu. A to dokonca aj počas spánku, keď ho budeme vnímať ako Boží dar pre nás.

Možno si však povieme: „Ja už nič nezmôžem!“ Lenže, ako sme spomenuli v úvode, každý človek má svoju hodnotu a má čo ponúknuť tak tomuto svetu, ako aj, a najmä, Bohu. Pápež František v príhovore k 1. svetovému dňu starých rodičov a seniorov pripomína slová svojho predchodcu, pápeža Benedikta: „Modlitba mnohých starých ľudí môže zachrániť svet: môže mu pomôcť účinnejšie než nepokojná aktivita mnohých iných.“

A tak, vedomý si svojej hodnoty, môžem aj ja prežiť toto pôstne obdobie inak. Možno si večer namiesto obľúbenej telenoveľy prečítam aspoň jeden verš zo Svätého písma a budem nad ním uvažovať, alebo prestanem reptáť a hromziť na všetko okolo seba. Možno sa začnem viac zamýšľať nad sebou, svojou chorobou a trápeniami a prestanem sa pýtať: „Bože, prečo ja?“ a namiesto toho sa budem pýtať: „Bože, na čo ja? Na čo ma chceš použiť, čo chceš, aby som vo svojej situácii, taká, aká je, urobil?“

A keď v tomto zmeníme svoj pohľad na pôstne obdobie, ktoré je pred nami, potom to nebude „smutná doba pôstna,“ ako sa spieva v onej piesni, ale bude to pôstna doba, ktorá prinesie veľa ovocia. Tak pre nás samých, ako aj pre ostatných. Potom bude aj prežívanie Ježišovho utrpenia, smrti a zmŕtvychvstania vo Veľkonočnom týždni hlbšie, radostnejšie a zmysluplnejšie. Lebo len dobrá

príprava v pôstnom období, zavŕšená sviatosťou zmierenia, nám toto všetko prinesie.

Nech nám k tomu pomáha mocné orodovanie Panny Márie, lebo ona je Uzdravenie chorých, ako sa modlíme v Loretánskych litániách, ale aj uistenie samotného Pána Ježiša, ktorý hovorí: „*Ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta*“ (Mt 28, 20).

Dominik Cenkner

Autonehoda ma zmenila

Svetový deň chorých – Lurdy – Lurdská Panna Mária... Myšlienka na Lurdy v mnohých vyvoláva nezabudnuteľné spomienky, túžbu opäť sa tam vrátiť. Pre tých, ktorí tam ešte neboli, je to doteraz nenaplnená túžba navštíviť toto miesto, o ktorom sa hovorí, že sa tam nebo nielen v roku 1858, ale aj teraz dotýka zeme.

Keďže neľahká situácia spojená s pandémiou nám nedovolila uskutočniť púť chorých plánovanú na rok 2021 a museli sme ju odložiť na neurčitý čas, chceme sa na toto miesto vrátiť prostredníctvom rozhovoru, ktorý som urobila vo vlaku pri návrate z poslednej púte. V Lurdoch ma zaujal účastník našej púte, mladý muž na vozičku – Juraj, ktorého som mala možnosť denne stretávať či už v jedálni alebo na chodbe v nemocnici. Čím ma zaujal? Najmä svojím úsmevom a pokojom, ktorý šíril okolo seba. Poviete si, nič mimoriadne. Áno, ak by tento mladý človek nebol pripútaný na invalidný vozík...

Juraj, čo sa stalo, že ste sa dostali na invalidný vozík?

V roku 2005 som mal vážnu auto-nehodu. Veľkou rýchlosťou som

šiel do zákruty a došlo k nehode, pri ktorej som si zlomil krčnú chrbticu. To ma následne dostalo na vozík. Prešiel som rôznymi zdravot-

níckymi zariadeniami, okrem iného som bol aj v nemocnici vo Zvolene. Tam mi veľmi pomohol lekár – anesteziológ, s ktorým som dodnes v kontakte... Odvtedy takto bojujem. Ale ako sa hovorí, musíme ísť ďalej alebo podľahneme. Ani by som nechcel nejako vrátiť čas až pred spomínanú autonehodu. Chcel by som však vylepšiť budúcnosť. Počas celého tohto obdobia som spoznal mnohých úžasných ľudí, medzi ktorých patríte aj vy, s ktorými som sa stretol počas púte do Lúrd. Ak by som dnes nebol na vozičku, týchto ľudí by som nebol nikdy spoznal.

Spôsobila táto skutočnosť nejakú zmenu vo vašom živote?

Môžem povedať, že autonehoda ma dosť zmenila. Dnes sa pozerám na život úplne inakšie a inakšie si vážim mnohé veci. Predtým som taký nebol. Bol som mladý dvadsaťročný chalan. Svet bol pre mňa „gombička“. Mal som všetko, čo som chcel, čo som potreboval. Teraz to vnímam naozaj inakšie. Postupne som sa stal oveľa pokojnejší, vysporiadaný s tým, čo sa stalo.

Určite prežívate aj ťažké chvíle. Čo vám vtedy dodáva silu prekonať to?

Vtedy musím ostať sám, mať ticho a rozmyšľať, zahľbit' sa do seba. Niekedy mi pomôže vypočúť si nejaké pesničky. Občas si kdesi v kúte aj poplačem, a potom je už dobre. Nie je však veľmi dobré príliš dumať. Potom vám napadnú také myšlienky, čo môžete a nemôžete, čo môžu tí druhí a vy nie... a to tiež nie je veľmi dobré.

Ako ste prišli na myšlienku púťovať do Lúrd?

Povzbudila ma k tomu moja sestra, ktorá už niekoľkokrát bola v Lurdoch. Hovorila mi, aby som to skúsil, že je tam taký pokoj... A mala pravdu. Je to naozaj tak. Až v Lurdoch som vlastne pocho-

pil, čo Lurdy sú. Uvedomil som si, že Lurdy nemožno oddeliť od Panny Márie, sv. Bernadety... Teraz som zistil, o čom to všetko je. Plánujem sa tam ešte raz vrátiť. Najlepšie by bolo opäť s touto partiou. Stretol som tu super ľudí!

Ako to bolo s vierou a náboženským životom pred autonehodou?

Od malička som vyrastal v prostredí viery a náboženstva. Rodičia aj ostatní príbuzní ma k tomu viedli. Niekoľko rokov som bol dokonca aj miništrant... Viedla ma k tomu najmä moja starká. Aj dnes sa modlím, zaspievam si nejakú náboženskú pesničku...

Mali ste určite svojich kamarátov. Ostali pri vás aj po autonehode alebo vás nechali samého?

To je veľmi dobrá otázka. Hovorí sa, že v núdzi spoznáš priateľa. V ťažkých situáciách, napríklad aj v takej, keď ostane niekto na vozíčku, sa to vyselektuje. Bohužiaľ, je to tak. Známych mám veľa, ale skutočných priateľov ostalo málo a treba si ich vážiť.

Čo si odnášate z Lúrd – okrem lurskej vody?

Lurskú vodu, tú si naozaj nesiem. A okrem nej? Pokoj, pohodu na duši, bolo mi naozaj fajn... Napríklad, keď som sa šiel kúpať, mal

som aj trochu obavy. Sú tam Francúzi, bude rečová bariéra... ale bolo to také veľmi milé, všetci sa usmievali, vzájomne sme si rozumeli a žiadna bariéra napokon vlastne nebola. Všetci sme boli na jednej vlne. Človek to musí zažiť, a potom pochopí, o čom Lurdy sú. Hoci som predtým o Lurdoch veľa počul, teraz tomu rozumiem celom inakšie.

Sú mnohí starší i mladší ľudia, ktorí zažili niečo podobné ako vy. Čo by ste im odporúčali, aby sa dostali s nejakej depresie a straty zmyslu života?

Netreba sa opúšťať. Treba sa utiekať k Bohu, snažiť sa byť veselý a pozitívne myslieť, nevzdávať sa. Dôležité je mať okolo seba ľudí, ktorí vám v tom pomôžu, mať priateľov, ktorí budú pri vás stáť, ktorí vás podržia.

*Za rozhovor ďakuje
sr. M. Alžbeta*

Nech je pre nás motto tohoročného Svetového dňa chorých výzvou, aby sme nenechali opustených tých, ktorí sú chorí, ktorí trpia, ktorí prežívajú nejaké ťažkosti. Nech nikto v našej rodine, v našom okolí nemusí povedať: „Pretože som chorý, na vozíku, pripútaný na lôžko... ostal som sám. Všetci odo mňa odišli.“

Pros, kým máš ešte čas

Sprvoti som to chápala ako úder pod pás. Vo svojej naivite som obviňovala Boha za všetky žiale, ktoré mi spôsobil. Môj jediný syn bol mŕtvy a ja som to nedokázala pochopiť. Stále som si nahovárala, že je to len nepríjemný sen a že keď sa prebudím, zistím, že je pri mne ako celých dvadsať rokov. Prečo mi ho takým komplikovaným, ťažko vybojovaným spôsobom dal, keď mi ho aj tak vzal a nedovolil mi tešiť sa z neho do staroby? Kto mi bude oporou v dňoch nevládnosti, kto mi podá pohár vody a povzbudí v chorobe...?

Bože, ty, ktorý si tam hore, prečo si taký nespravodlivý, a či tam vôbec si? Nie si, pretože by si sa nemohol pozerat' na toľkú biedu ľudského srdca! Dobre vieš, ako matka tvojho Syna trpela, keď prežívala jeho smrť, a pokojne dopustiš to isté na človeka.

Takéto a ešte horšie myšlienky mi napadali v prvých dňoch po synovej tragickej smrti. V jednom kuse som sa rúhala a obviňovala všetkých, Boha nevynímajúc. Slzy môjho srdca sa miešali so žľcou, vzdychy s urážkami. Prečo som

spomínala Boha, keď som ho po celý doterajší život nebrala na vedomie? Teraz tomu už rozumiem, no vtedy som konala impulzívne. Prvá moja cesta po oznámení jeho smrti viedla na faru. Prečo? Ani to som vtedy nevedela.

„Ale ja vášho syna nemôžem pochovať,“ povedal mladý kňaz. „Vôbec nie je pokrstený a ani vaša rodina nežije kresťanským životom.“

„Ale ja som pokrstená,“ tvrdila som tvrdohlavo. „Už len kvôli tomu by ste to mali urobiť.“

„To ale nestačí, veď ste odvtedy v kostole neboli.“

Bola to pravda. Boh mi bol ľahostajný, vieru som vôbec nebrala vážne. Pokrstiť ma dala moja babka a rodičom pramálo záležalo na mojej kresťanskej výchove. Bola som učiteľkou a do kostola som chodiť nemohla a vlastne mi to aj vyhovovalo. Keď sa náhodou vo mne ozvala tá štipka svedomia, ktorá tam ešte zostala, mala som aspoň pádnu výhovorku. Prehlušovala som ju tvrdením, že určite konám správne, veď ani manžel Boha neberie na vedomie.

„Veď, takto bude môj syn určite zatratený,“ oponujem.

„Viete, zaráča ma vaše vedomie tohto všetkého, a preto rozmýšľam, prečo ste neprišli s ním za mnou skôr. Bol by som vám v tomto pomohol, udelil sviatosti. Dalo sa to predsa urobiť takým spôsobom, aby o tom vaši nadriadení nevedeli...“

„Čo mám teda robiť? Chcela by som mu pomôcť.“ Cítila som sa taká bezmocná, že som sa rozplakala.

„Nič nie je ešte stratené, ak sú vaše slová úprimné. Ste tu predsa vy a vaša snaha. Keď Boh vidí úsilie človeka zmeniť svoj doterajší život k lepšiemu, nielenže mu pomôže, ale vie byť aj nekonečne milosrdný.“

Rozmýšľala som, čo mi to vlastne chcel kňaz povedať. Ja že dokážem zmeniť niečo na nezmeniteľnom?! Zdalo sa mi to neuveriteľné. Vedela som niečo o modlitbách živých za mŕtvych, o darovaných odpustkoch, ale že by to fungovalo aj v takom beznádejnom prípade, ako

som ja a môj syn? Povzbudilo ma to. Prvé, čo som urobila, bolo, že som si kúpila katechizmus. Musím predsa vedieť, s kým budem mať do činenia.

A tak som sa začala činiť. Učila som sa vždy veľmi rada, ale toto som priam hltala. Otvorilo mi to nový pohľad na svet. Ani som nevedela, že veda o Bohu môže byť taká zaujímavá. Bolo to pre mňa priam dobrodružné. Chápala som všetko veľmi ľahko. Teraz už s určitosťou môžem povedať, že mi vtedy pomáhal Duch Svätý. Keď som po mesiaci prišla na faru za pánom farárom, aby mi vysvetlil zopár nejasností, bol mi milo prekvapený.

„Nemyslel som si, že máte taký prehľad o Bohu.“

„To som sa naučila len teraz, nikdy som o tomto nič nevedela, lepšie povedané, nechcela vedieť,“ priznala som sa.

Vedomie, že môžem ešte niečo pre svojho syna urobiť, mi pomáhalo lepšie prekonávať žiaľ a hnalo ma to v úsilí stále vpred. Zás po dlhej dobe som bola šťastná, ale úplne inak, ako doposiaľ. Po roku a pol som sa pripojila k birmovancom zo susednej dediny.

Teraz mám Priateľa, ktorého by som nevymenila za nič na svete. Bezo

mňa by sa nedeľná svätá omša hádam ani nekonala, nikdy nezaspávam inak, ako s ružencom v ruke. Môže byť ešte niečo krajšie, ako cítiť pomoc niekoho, o kom ste presvedčený, že sa na neho môžete stopercentne spoľahnúť? Odhodila som prázdne myšlienky a môj svet je plný hodnotných úvah nad Svätým písmom.

Vo svojej pokore si uvedomujem, že Božia filozofia sa pochopiť nedá, ale začínam tušiť, čo mi chcel Boh

smrťou môjho syna povedať. Vedel, že svojou zanovitosťou som odmietala napomenutia typu: múdremu napovedz... Preto mi vo svojej veľkodušnosti dal môjho syna, ktorého použil ako nástroj na uzdravenie mojej duše. Obetoval ho pre mňa. Inými slovami povedané, môj syn ma zachránil a teraz je na mne, aby som sa o jeho záchranu postarala ja alebo sa o to aspoň snažila.

Emília Molčaniová

Deti nám pomáhajú rásť vo viere

Počas katechetického kurzu, ktorý prebiehal krátko po páde totality, sme cez prestávku postávali na chodbe v malých hlúčkoch a delili sme sa so svojimi skúsenosťami, ktoré sme mali s deťmi na hodinách náboženstva. „Máme pomáhať deťom k viere, ale neraz deti pomáhajú k viere nám,“ odznelo v našej skupinke. Práve vtedy prechádzal okolo nás otec biskup Mons. Rudolf Baláž. Keď začul tieto slová, pristúpil k nám a obrátiac sa na tú, ktorá tieto slová vyslovila, povedal: „Sestrička, aj vy máte takúto skúsenosť? Ja ju naozaj mám!“

Tieto slová mi prišli na um, keď som sa vrátila zo základnej školy,

na ktorej som učila niekoľko hodín náboženstvo. Bolo to vo farnosti, v ktorej žili katolíci i evanjelici a mnohé z detí vyrastali v rodinách, kde rodičia uzavreli tzv. zmiešané manželstvo. Nikdy nezabudnem na hodinu náboženstva krátko po veľkonočných sviatkoch u tretiakov. Iba pár detí malo oboch rodičov katolíkov a spolu s nimi chodievali na nedeľnú svätú omšu. Patril medzi nich Janko, ktorý sa pripravoval tak ako ostatné deti na prvé sväté prijímanie. Hoci to bol šinter prvej triedy, mal dobré srdce a hlbavého ducha.

Hneď po úvodnej modlitbe sa prihlásil a položil mi zvláštnu otázku:

„Sestrička, je naozaj pravda, že Pán Ježiš vstal z mŕtvych, keď ho nikto nevidel vychádzať z hrobu?“ Z tónu, akým otázku predniesol, i z jeho očí som mohla vyčítať, že nejde o nejakú provokáciu alebo o snahu „zabiť čas“ vyučovacej hodiny. Videla som, že ho to naozaj trápi a úprimne hľadá pravdu.

Medzi tretiakmi bol aj piatok Stanko, ktorý sa pripravoval na prijatie sviatosti krstu aj na prvé sv. prijímanie. Hneď, ako zaznela Jankova otázka, prihlásil sa práve on. Myslela som si, že má ďalšiu otázku. „Stanko, najprv by som odpovedala Jankovi, a potom by som odpovedala tebe.“ V duchu som zbierala všetky teologické dôkazy a argumenty, ktoré som chcela predložiť Jankovi i celej triede. Stanko ma však prekvapil: „Sestrička, mohol by som dať Jankovi odpoveď ja?“ „Samozrejme,“ znela moja odpoveď a čakala som, čo sa bude diať.

Stanko sedel v prvej lavici pri okne, veľmi dobre si to aj po rokoch pamätám. Obrátil sa čelom k triede a svoju odpoveď adresoval priamo Jankovi:

„Janko, predstav si, že ja som svätý Peter.“ Za bežných okolností by bol v triede nastal výbuch smiechu.

Stalo sa však niečo celkom opačné. V triede vládlo hrobové ticho. Stanko pokračoval: „Janko, máš pravdu. Nikto nevidel Pána Ježiša vychádzať z hrobu. Ani ja som ho vtedy nevidel. Ale ja, Peter, som sa potom s ním osobne stretol. Ja som to potom ohlasoval ďalej. Povedal som to tomu, ten zase ďalšiemu... a jedného dňa si sa to dozvedel aj ty. A ja, Peter, som sa dal za túto pravdu ukrižovať. Stačí ti to?“

Stanko si v tichosti sadol. Janko, ale i ja sme sa zmohli iba na krátke, ale úprimné: „Ďakujem ti, Stanko!“

Po tvári mi stekali slzy, za ktoré sa ani dnes nehanbím. Čo by bol pochopil Janko i ostatné deti z mojich slov o spiacich svedkoch, podplatných vojakoch, zvinutých plachtách a šatke, ktorá bola zložená a položená na inom mieste... Určite omnoho viac pochopil z toho, čo mu po-

vedal malý katechumen Stanko, ktorý mal až o niekoľko mesiacov prijať sviatosť krstu.

Naozaj, deti nám vo svojej úprimnosti svojimi slovami i postojmi pomáhajú v upevňovaní našej slabej viery, plnej pochybností, ku kto-

rým sa neraz bojíme či hanbíme priznať aj sami pred sebou.

Pane Ježišu, veľmi dobre si vedel, prečo si nielen apoštolom, ale aj každému z nás povedal: „Ak nebudete ako deti...“

Sr. M. Alžbeta

Panna Mária – Rozväzovačka uzlov (14. časť)

V predchádzajúcom čísle časopisu v úvahe o Panne Márii – Rozväzovačke uzlov sme hovorili o našej originalite. Túto originalitu každého z nás P. Elias Vella znázornil na príklade odhodneného zaprášeného stola, ktorý treba priviesť k jeho pôvodnej originalite, treba ho vyleštiť. Prvými takými leštičmi boli naši rodičia. Hovorili sme o tom, že všetci sme povolani k tomu, aby sme boli leštení, ale zároveň sme povolani k tomu, aby sme leštili iných. Ide len o to, aby sme to robili správnym spôsobom.

V tomto texte o Panne Márii – Rozväzovačke uzlov si povieme o tom, že každá rodina musí čeliť problémom, a s týmito problémami nám veľmi môže pomáhať Mária. Je to preto, lebo sama patrila do rodiny, ktorá mala problémy, a Mária im musela čeliť. Budeme hovoriť o problémoch dnešných rodín.

Akýkoľvek problém, ktorému musíme čeliť, je uzol, ktorý vkladáme do rúk Márie. Uzlov máme mnoho a musíme s nimi bojovať do konca nášho života. Je to ako šnúrka, na ktorej sa stále vytvárajú uzly. Je dobré, ak sa vytrénujeme v tom, ako čeliť našim problémom

a ťažkostiam. Uzly sa vytvárajú počas nášho rodinného života. Každá rodina musí čeliť problémom, či už sú to zdravotné problémy, psychické, sociálne, duchovné, problémy s deťmi, medzi manželmi, so svokrovcami. Neustále musíme čeliť novým ťažkostiam. Mária

v tomto prípade môže hrať významnú úlohu v našom živote.

Je to z toho dôvodu, že Mária tiež bola členom rodiny a sama mala svoju rodinu. A nebola to rodina, ktorá by bola bez problémov. Mária musela čeliť problémom. Musela čeliť problémom s jej manželom Jozefom. Bolo

to hlavne vtedy, keď Jozef upadol do krízy. Nevedel, či má zostať s Máriou, či ju má vystaviť následkom v zmysle zákona, či ju má opustiť. On ju miloval, ale ako svätý muž nemohol prijať to, že by ju prijal za svoju manželku bez vysvetlenia, ako otehotnela. Mária musela čeliť sociálnym problémom. Musela utiecť do Egypta, bola vystavená všetkým sociálnym problémom, ktoré vyplývali z tohto rozhodnutia. Žila ako vyhnanec, bez domova, bez práce, v chudobe. Musela čeliť problémom s Ježišom. S Ježišom, ktorý sa na tri dni stratil a Mária ho hľadala. Mala tiež problémy, keď ho vychovávala. Mária

prežívala problémy, keď musela čeliť rôznym okolnostiam vo svojom živote. Smrť Jozefa v mladom veku zapríčinila, že zostáva vdovou. A v tej dobe bol život vdovy veľmi ťažký. Nebolo zvykom, aby ženy chodili do práce. Neexistovali žiadne sociálne služby. Vdovy a sirotky boli tí najchudobnejší ľudia. Preto častokrát čítame v Písme, že je potrebné pomáhať vdovám a sirotám. Poznáme príbeh Rúty, ktorá bola vdova. Mária musela čeliť problémom, keď jej Ježiš povedal: „*Idem vstúpiť do verejného života.*“ Ježiš odišiel z domu a Mária zostáva sama so všetkými tými zraneniami, ktoré mala. A nehovoriac o všetkých tých

ranách a zraneniach, ktoré musela podstúpiť počas odsúdenia a utrpenia Ježiša. Takže my ideme za Matkou, ktorá skutočne môže chápať naše rodinné problémy.

V dnešnej dobe je rodina a kňazstvo jedným z cieľov útokov zlého ducha. Diabol vie, že keď pohne dvomi základnými stĺpmi, na ktorých stojí rodina, ale aj spoločnosť, tak víťazstvo bude jeho. A môžeme si všimnúť, že v dnešnej dobe sa na rodinu aj na kňazstvo útočí veľmi špecifickým spôsobom. Rodina sa otriasa v základoch. V dnešnej dobe spoločnosť bojuje proti podstate samotnej rodiny. Dnes už je úplne iná mentalita rodiny. V súčasnosti je iný názor na rodinu. Akoby už dnes neplatilo, že rodinu stvoril Boh, že Boh stvoril človeka ako muža a ženu. V dnešnej dobe spoločnosť bojuje proti tejto podstate prirodzenosti rodiny. A do našej mysle vnikajú pochybnosti. Môžeme nazvať spoločenstvo dvoch mužov alebo dvoch žien rodinou? Sú deti len potomstvo muža a ženy? Môže byť potomstvo z dvoch mužov a dvoch žien? A v dnešnej dobe sa dostávame do tzv. gender zmatku pohlaví. Rodina vždy bola považovaná, a tak ju aj Boh stvoril, ako muž a žena spolu s deťmi, kto-

ré majú model materstva a model otcovstva v ich matke a otcovi. V dnešnej dobe sa však o tomto všetkom diskutuje a vytvárajú sa zákony proti tejto prirodzenej štruktúre rodiny. Takže rodina je vystavená útokom. Kňazstvo je vystavené útokom. Nie sú to len vonkajšie boje, ale sú to boje aj vo vnútri, vnútorné boje. Je množstvo kňazov, ktorí opúšťajú kňazstvo. Takže dnes je kríza v rodine aj v kňazstve. Je to kríza, ktorá hýbe základmi spoločnosti.

My všetci žijeme takým alebo onakým spôsobom v rodine. Je prirodzená rodina, ktorú tvorí manželský pár a deti, a je tu manželský pár bez detí. Potom sú muž a žena, ktorí žijú oddelení, v odluke, rodiny, v ktorých žijú tí, ktorí boli rozvedení a vytvorili novú rodinu. Je vdova a vdovec. Stretávame sa aj so slobodným otcom a slobodnou matkou. Dnes sú tu, žiaľ, aj zväzky, kde dvaja muži a dve ženy žijú ako rodina. Potom sú ľudia, ktorí žijú spolu bez civilného manželstva alebo bez cirkevného manželstva. Je tak mnoho rozličných situácií. Niektoré z nich môžeme nazývať, že sú regulérne a niektoré nie. Ale či sú regulérne alebo nie, všetci sme Božie deti a Boh má záujem o každého. V dnešnej dobe máme mno-

ho párov, ktoré nežijú v manželstve v súlade s pravidlami, ale konajú skutky vo viere. Spolu sa modlia, čítajú Písmo, idú do modlitebných skupín, chodia v nedeľu na svätú omšu. Častokrát sa stáva, že žijú viac náboženský život ako manželia, ktorí žijú v regulárnom manželstve, ale o svoj náboženský život nemajú záujem. Je to problém, ktorému sa snaží čeliť pápež František. A je vo veľkej opozícii tých, ktorí sú oveľa viac konzervatívni, a ktorí nevidia riešenie pre túto situáciu.

Každý človek, v akejkolvek forme rodiny sa nachádza, si musí položiť veľmi špecifickú otázku: „*Čo Boh odo mňa žiada práve v tejto konkrétnej situácii?*“ Nikto si nesmie myslieť, že Boh ho opustil. Akákoľvek je moja situácia, Boh ma miluje. Neznamená to, že schvaľuje to, čo robím, ale neprestáva ma milovať. Takže, čo Boh žiada odo mňa ako od slobodnej matky? Čo žiada odo mňa ako od ženy, ktorá žije v odluke? Čo Boh žiada odo mňa ako od rozvedeného muža, ktorý si založil novú rodinu? Aká je moja pozícia, moje postavenie v Cirkvi ako vdovca, vdovy? Čo Boh odo mňa v živote očakáva ako od slobodného človeka? Je to otázka, na ktorú si musím zodpovedať

v tej situácii, v ktorej žijem. A nie len to. Musím si položiť otázku, ako ja sám môžem vo svojom osobnom živote pomôcť tým, ktorí žijú v podobnej situácii ako ja? V dnešnej spoločnosti sa vytvorilo veľmi mnoho podporných skupín. Je podporná skupina pre alkoholikov, ktorú tvoria bývalí alkoholici, podporná skupina pre drogovu závislých, ktorú tvoria bývalí drogovu závislí, podporná skupina pre tých, ktorí prežili rakovinu alebo tých, ktorí majú Alzheimerovu chorobu. Človek, ktorý je v skupine a má ten istý problém, môže tam nájsť pomoc a podporu, aby tento problém prekonal. Prečo nemať podpornú skupinu pre slobodné matky, pre tých, ktorí sú rozvedení, ktorí žijú v odluke? Častokrát ľudia v týchto situáciách sa cítia veľmi osamelí a majú pocit, že ich nikto nechápe alebo že ich chápe zle.

Akákoľvek je už tvoja situácia, máš misiu, úlohu a Boh má pre teba plán. Boh ťa nevytlúčil zo svojho plánu. A je dôležité zamyslieť sa nad tým, aký plán Boh pre mňa tvorí a akú úlohu mi zveruje.

Z prednášok P. Eliasa Vellu spracovala sr. M. Jaroslava (Pokračovanie v budúcom čísle)

Pozvanie k modlitbe za novokňazov

Drahí členovia Rodiny Nepoškvrnenej, sme radi, že sa každý rok naša duchovná rodina rozrastá, že pribúdajú noví členovia. Niektorým z vás, zvlášť novým členom, nie sú celkom známe aktivity členov RN. Jedna z aktivít členov je duchovná pomoc novokňazom.

Sestra Bernadeta Pánčová, zakladateľka RN, viedla svojich členov, osobitne chorých, k obetovaniu ich utrpenia. Povzbudzovala ich, aby dali svojmu utrpeniu, chorobe zmysel. Panna Mária vo Fatime, v Lurdoch aj na iných miestach nás vo svojich zjaveniach pozýva k prinášaniu obiet, čineniu pokánia, aby sme tak spolupracovali na záchrane sveta. Veľkú úlohu pri záchrane nesmrteľných duší majú kňazi, a preto im chcú členovia RN v tomto poslaní pomáhať.

Ako sa to začalo? Rodina Nepoškvrnenej bola založená v roku 1975. Jej počiatkové pôsobenie bolo možné iba v skrytosti. Aj napriek tomu sa o jej pôsobení dozvedeli viacerí kňazi a bohoslovci. Pri návštevách chorých členov RN bohoslovci prosili o duchovnú pomoc. Takto sa zrodila jedna z aktivít na-

ších členov – duchovné sprevádzanie novokňazov.

Už v roku 1979 sa ponúкло niekoľko chorých, že sa budú modliť a obetovať do konca svojho života za niektorého z novokňazov. Až do roku 1989 sa chorí obetovali za novokňazov, ktorí študovali na bohosloveckej fakulte v Bratislave. O ostatných, ktorí boli vysvätení tajne, sa nevedelo. Od roku 1990, keď sa začal počet novokňazov zvyšovať, sa toto duchovné sprevádzanie rozšírilo o novokňazov z diecéznych seminárov a o rehoľných kňazov. Adresy obetujúcich sa členov sa podľa počtu novokňazov zasielali do týchto seminárov a rehoľných spoločností. Každý novokňaz si vytiahol jednu adresu, ktorá bola na obrázku. Pre ľahšie zabezpečenie skontaktovania sa chorých s novokňazom a opačne od roku 1995 dostávajú novokňazi obálku s adresou chorého, na ktorú by mali poslať primičný obrázok. Závisí od každého jedného z nich, či primičný obrázok na adresu toho, kto sa za neho bude modliť a prinášať obety, pošle alebo sa s ním aj osobne skontaktuje, prípadne ho navštívi. Každá vaša

modlitba a obeta, aj tá skrytá, ktorú prinesiete z lásky, má zmysel a bude pre toho „vášho“ novokňaza darom.

Čo sa môžeme za novokňaza modliť a čo obetovať? Keď sa pri druhom zjavení anjela vo Fatime Lucia spýtala: „*Ako máme prinášať obety?*“ Dostala odpoveď: „*Všetko, čo môžete, prinášajte ako obetu... a prijímajte pokorne utrpenia, ktoré Pán na vás zošle.*“ Takáto môže byť aj naša obeta. Lucia hovorí, že deti poznali hodnotu obety aj to, aká je milá Bohu. Túto hodnotu obety si uvedomovala zakladateľka RN sestra Bernadeta, keď pri každej príležitosti prosila chorých členov RN, aby svoj kríž obe-

tovali Bohu na konkrétny úmysel. Aj modlitba a obeta za našich novovysvätených kňazov je milá Bohu. Sprevádzanie novokňaza modlitbou a obetou od prvých krokov jeho kňazskej služby cez úskalia života i počas jeho radostných chvíľ je u Boha veľmi vzácne. V dňoch skúšok, pokušení mu bude táto pomoc posilou, na ktorú sa môže spoľahnúť. Ani v ťažkej chvíli nezostane sám, ale bude vedieť, že niekto za ním stojí. Za novokňaza sa môžeme modliť akúkoľvek modlitbu, hlavne ak to robíme s láskou a s čistým srdcom, ktoré je otvorené Bohu. Môžeme sa za neho modliť pri svätej omši.

Kto sa môže hlásiť na duchovnú pomoc novokňazom? Na začiatku to boli jednotliví chorí. Neskôr sa začali hlásiť aj manželské páry a celé rodiny. Dnes je to ktokoľvek z členov RN, hoci osobitné miesto pre túto službu majú chorí. Sú členovia, ktorí sa modlia za jedného kňaza, ale sú i takí, ktorí sa prihlásili už viackrát a ponúkli sa duchovne sprevádzať viacerých novokňazov. O svojom obetovaní sa za novokňaza nám pani Terézia v liste napísala: „*S veľkou radosťou sa Vám chcem poďakovať za môjho novokňaza Andreja. Som šťastná, že sa mi dostalo takej milos-*

ti obetovať svoje modlitby za novokňaza. Stále sa modlíme za kňazov, no toto je niečo iné – pekné, milé a radostné. 2. 8. 2021 mi „môj“ novokňaz poslal milý list, ten pocit neviem ani opísať, ale hreje to.“

Dnešná doba kladie veľké nároky na kňaza, a nie je to len terajšia doba pandémie, ale aj náročná doba, v ktorej žijeme, keď slabne viera a chladne láska, doba v ktorej zlý útočí na rodinu a kňazstvo. O to viac sa musíme snažiť nájsť spôsob ako kňazom pomáhať, aby sa nebáli ohlasovať živého Boha, Krista a jeho prítomnosť medzi nami.

Ak máte záujem o takéto duchovné sprevádzanie a rozhodnete sa do konca svojho života modliť sa a prinášať obety za jedného z tohoročných novokňazov, pozývame vás k tejto duchovnej službe. Svoje meno a úplnú adresu pošlite na adresu Rodiny Nepoškvrnenej alebo sa nahláste telefonicky či e-mailom do 15. mája 2022.

Sr. M. Jaroslava

Svedectvá a spomienky

na sestru M. Bernadetu

Stretnutie prostredníctvom darovaného ruženca

Rada by som napísala pár slov o stretnutí so sestričkou Bernadetou, ktoré hoci nebolo stretnutím v pravom slova zmysle, aj napriek tomu sa zapísalo hlboko do môjho

srdca aj do srdca mojej maminky. S Bernadetkou Pánčiovou sme sa síce nestretli osobne, ale stretli sme sa prostredníctvom jedného z jej ružencov, ktorý nám bol pred istým časom darovaný z rúk jej spolusesstry. A tak, hoci nám nebolo umož-

nené stretnutie za jej života tu na zemi, vďaka tomuto prevažnému daru sme s ňou cez modlitbu ruženca v dennom spojení. A naozaj sa v našich životoch cez tento Bernadetkin ruženec dejú zázraky... Keď napríklad maminky v Banskej Bystrici operovali srdce, mala pri sebe práve tento ruženec s medailónom Panny Márie Zázračnej medaily. A mám dojem, že za úspechom tejto operácie bol aj príhovor sestričky Bernadetky.

Rovnako ako tomu bolo o pár rokov neskôr, keď maminka ochorela na herpetickú mozgovú encefalitídu. Aj vtedy si so sebou do nemocnice pribalila práve tento ruženec. A hoci liečba bola veľmi náročná, trvala takmer tri mesiace, napokon sa aj z tejto zákernej choroby vyliečila.

A tak vďaka Pánu Bohu, ochrane Panny Márie a dúfame, že aj vďaka príhovorom sestričky Bernadetky môžeme záverom svedčiť o tom, že: „Veľké veci urobil s nami Pán a máme z toho radosť.“

*Mirka Bilková
a maminka Magdalénka Gališová*

Každému darovala ruženec

Už pred rokmi som bola na duchovnej obnove vo Vrúcku, ktorú viedla sestrička Bernadeta Pánčiová. Práve v tom čase dostala ocenenie Žena roka. Medaila, ktorú pri tejto príležitosti dostala, bola na retiazke. Sestrička tú retiazku dala soške Panny Márie, ktorú mala na stole. Povedala nám: „Panna Mária si to najviac zaslúži!“

Spomínam si na dni strávené so sestričkou Bernadetou. Boli to dni plné pokoja, radosti a šťastia. Každému účastníkovi duchovnej obnovy darovala ruženec. Ja som si tento ruženec tak obľúbila, že dodnes sa na ňom veľmi rada modlím. A každý deň sa modlím aj za ňu.

Paulína z Fintíc

Pokojný, láskavý a rozvážny človek

Posledné roky zvlášť venujem pozornosť spomienkam na sestru Bernadetu ako na človeka veľmi pokojného, láskavého a rozvážneho. Pamätám sa na ňu, keď navštevovala svojich rodičov a brata kňaza, ktorý pôsobil v našej dedine.

Keďže pochádzam z Nižných Ružbách, tak mi je veľa vecí z uvádzaných spomienok blízkych. Jej brat kňaz nás aj sobášil. I keď žijem v Čechách, rada si všetko prečítam a čiastočne sa tak vraciam v spomienkach do rodiska – i k sestričke Bernadete.

Margita Pácaltová

Fatima stále aktuálna

„Nebojte sa, prichádzam z neba!“

Dňa 13. mája tohto roku si pripomenieme 105. výročie prvého zjavenia Panny Márie trom pastierikom vo Fatime. Je to výročie príchodu starostlivej a milujúcej Matky medzi svoje deti, žijúce vo svete, ktorý sa každým dňom stáva čoraz väčším „smetiskom“. Nielen ekologickým, ale najmä duchovným a morálnym. Málokto si uvedomuje, akou nesmiernou obetou musí byť pre dokonale čistú a nepoškvrnenú bytosť, ktorá žije v nebi v prítomnosti Boha, vstúpiť do sveta špiny a zápachu hriechov, do reality neustáleho pôsobenia diabla a jeho služobníkov. Božie slovo, živé a nemenné, hovorí: „Celý svet je v moci Zlého!“ (1 Jn 5, 19).

Mária, Kráľovná neba i zeme, zostupuje zas a znova na zem pokrytú hriechmi, aby vniesla Božie svetlo do tmy temnej noci. Svojou prítomnosťou paralyzuje vo svete démonov, a tak umožňuje duším precitnúť, uzrieť Pravdu a nastúpiť na cestu obrátenia.

Mária prichádza s láskou starostlivej matky, aby pripomínala svojim deťom skutočný cieľ ich života. Poháňa ju materinské srdce, ktoré túži byť všetkým členom Božej rodiny neustále nablízku. Svoje deti chce chrániť od nebezpečenstiev a je rozhodnutá urobiť všetko, aby im zabezpečila šťastnú budúcnosť v nebi. Mária však neprichádza na zem výhradne z vlastnej

vôle. Prichádza z neba na pranie samotného Boha. Opäť plní jeho svätú vôľu všade a vo všetkom, pretože napriek titulu Kráľovnej vesmíru je v prvom rade Služobnicou svojho Pána. Boh ju, vo svojej láske Otca, posielal na zem, pretože vidí priveľa rán na srdciach svojich detí, priveľa bolestných skúseností a spomienok, odrenín duše, ktoré dokáže zahojiť iba milujúce srdce Matky. Náš Boh veľmi dobre vie, že každé dieťa potrebuje pevnú a láskavú ruku otca, ktorý ho chráni a vedie, no taktiež potrebuje nežné a obetavé srdce matky, ktorá pofúka každú ranu, obviaže ju a uzdraví zázrakom svojej lásky. Mária prichádza do Fatimy, aby vošla do srdca každého z nás. Jej príchod, ako aj jej posolstvá sú nadčasové, neustále aktuálne, napriek tomu, že uplynulo viac ako sto rokov od jej prvého zjavenia.

Prvé slová Matky Márie vo Fatime zneli: „*Nebojte sa! ... Prichádzam z neba!*“ Celá Biblia je popretkávaná týmto slovným spojením, ktoré má upokojiť Boží ľud a vliať do jeho srdca istotu: „*Nebojte sa!*“ Toto vyjadrenie je trvalým odkazom Boha pre všetky svoje deti. Mária volí práve tieto slová, aby upokojila

vystrašené srdcia fatimských pastierikov, ako aj všetkých svojich pozemských detí. Nebáť sa, značí otvoriť sa dôvere! Upokojiť vlastné emócie a upriamiť svoju pozornosť na nebo, na Boha. V tejto jednoduchej vete je ukrytá veľká pravda viery! Kto svoj život žije s pohľadom duše upriameným na nebo, nemá strach z toho, čo sa deje na zemi.

Fatimskí vizionári tvrdia, že Mária pri svojom príchode žiarila nad slnko jasnejším svetlom. Áno, Máriina prítomnosť je vždy tým nebeským svetlom, ktoré oslepuje démonov na zemi a nedovolí im škodiť Božiemu stvoreniu. Kto prijme Máriu, počúva jej materinské slová a uskutočňuje ich vo svojom živote, nemôže byť ovládnutý temnotou. Portugalsko prijalo Máriu a bolo ochránené od vojny. Ak teda do svojho srdca, do svojho domu, do svojej krajiny prijmeš Máriu, budeš nasledovať jej rady, uctíš si jej materinské Srdce, nemusíš sa báť vojny. Vojny duchovnej, politickej, vojny v rodine a vo vzťahoch, vojny vo svojom srdci... Mária i dnes prichádza k tvojej duši a opakuje slová z Fatimy: „*Nebojte sa, prichádzam z neba!*“ Nebojte sa

mocných tohto sveta, neboj sa diabla, neboj sa chudoby, choroby, nedostatku, vojny... Neboj sa viac

o svoj život, zdravie, o svoju lásku, o deti, pretože prichádzam! Prichádzam z neba, aby som svojím svetlom prežiarila tvoju temnotu, aby som zahнала na útek všetkých démonov, ktorí číhajú na tvoju dušu, tvoje telo, tvoju rodinu i tvoju krajinu. Mária nás prosí tak, ako prosila troch pastierikov: „Prichádzajte ku mne a ja vám poviem, čo žiadam, čo žiada od vás sám Boh, aby ste mohli byť požehnaní a chránení jeho milosťou.“

Sr. Mária Lindalva

Svedectvá z kríža

Veľkonočné sviatky, ktoré si nepamätám, a predsa najkrajšie v mojom živote

Volám sa Mária. Mám 72 rokov a pochádzam z malebnej oravskej obce Babín, ktorá leží na severe Slovenska. Chcela by som vydať svedectvo o tom, čo som zažila počas minuloročných veľkonočných sviatkov. „Nie, Bože, čo ja chcem, ale ako je tvoja vôľa.“ Aké krásne zázraky koná Boh, keď sa odovzdáte do jeho svätej vôle!

V marci roku 2021 zúrila aj v našom kraji pandémie. Spolu s manželom sme žili s našou dcérou, ktorá sa o nás starala. Myslela som si,

že nás toto ochorenie nemôže postihnúť. Pred veľkonočnými sviatkami mne aj môjmu manželovi potvrdili ochorenie Covid-19. Manžela si náš Pán povolal k sebe v smrtnú nedeľu o 15. hodine, presne v hodinu svojho milosrdenstva.

Môj zdravotný stav sa rapídne zhoršoval. V nedeľu, kedy si náš Pán povolal k sebe môjho milovaného manžela, mňa pripojili na umelú pľúcnu ventiláciu. Nádej doktorov na zotavenie a následné vylicievanie bola priam mizivá, nakoľko moje

plúca pracovali iba na 25%. Modlili sa za mňa moje deti, vnuci, vnučky, susedia a známi, ale aj tí, od ktorých by som to vôbec nečakala. Slúžili sa za mňa sväté omše. S odstupom času by som sa chcela všetkým zo srdca poďakovať a odkázať im, akú neuveriteľnú silu má modlitba a viera v Pána Boha.

Ja to dnes vnímam tak, že sa stal zázrak. Doktori taktiež povedali, že to bol zásah zhora. Po desiatich dňoch ma začali preberať z umelého spánku. Nič som si nepamätala a ani modliť sa mi nedalo. Keďže v mojom živote je modlitba prvoradá, o to viac ma to mrzelo. Jediné, načo som sa zmožila, bolo opakovanie slov: „Ježiš a Mária milujem vás!“ Keď som sa opýtala dcérky, čo je s ockom, povedala mi tie najkrajšie slová: „Mamka, dali sme ho do opateru Ježišovi a našej maticke Márii.“

Po dvoch mesiacoch som sa konečne postavila na nohy a učila som sa chodiť. Chcela by som sa poďakovať celej svojej rodine za starostlivosť a opateru. Bolo to pre nich veľmi ťažké. Moja vd'aka patrí aj všetkým lekárom, zdravotným sestram a celému personálu, všetkým, ktorí sa o mňa starali, Ďakujem im za ich namáhavú, obetavú a náročnú prácu. Hoci tu na zemi ne-

majú to ocenenie, ktoré si zaslúžia, verím a viem, že najväčšia odmena ich čaká v nebi.

Hoci si z minuloročnej Veľkej noci si naozaj nič nepamätám, predsa na ňu nikdy nezabudnem. Ďakujem a som nesmierne šťastná za to, že som mohla trpieť s Pánom Ježišom a že som mu tak mohla pomôcť niesť jeho ťažký kríž. Ťažká choroba a strata milovaného manžela, s ktorým som prežila 53 rokov manželstva – to bola najťažšia skúška v mojom živote. Verím však, že iba cez kríž sa môžeme dostať do nebeského kráľovstva.

Svoje svedectvo by som chcela ukončiť krátkymi slovami modlitby: „Bože, čo ty robíš všetko dobré je, len netradiť viery, lásky, nádeje. Kto sa tebe tíško oddá v pokoji, ten isto zvíťazí v každom boji.“

Mária Kurčinová

Pane, nechaj toto dieťatko žiť

V jeden januárový deň, keď som už odchádzala z ambulancie, pribehla matka s dieťaťom v náručí. Neboli z môjho obvodu. Boli na návšteve u rodičov. Dieťaťatko uložili poobede spať a keď už malo vstávať, zistili, že nereaguje. Malo asi šesť mesiacov. V tom čase sa často hovorilo

o syndróme náhleho úmrtia. Dieťaťatko vzali z postielky tak, ako bolo. Bezvládne telíčko mi podali do rúk a povedali: „Nevieme, čo sa stalo!“ Dieťaťatko som vzala do svojho náručia. Telíčko bolo ako handrová bá-bika, celé bolo ochabnuté, hlavička mu padala...

Rýchlo som začala s resuscitáciou. Snažila som sa to robiť dlhší čas a pritom som prosila Boha o pomoc. Po nejakej dobre pristúpila ku mne moja sestrička a hovorila: „Pani doktorka, prestaňte ho už resuscitovať. Prešla už dlhá doba. Som detská sestra a nikdy sme dieťa tak dlho neoživovali.“ V návale zodpovednosti a strachu o život dieťaťatka som si vôbec neuvedomovala, ako dlho som resuscitovala.

Znova som vzala dieťa do náručia. Starí rodičia i matka dieťaťa stáli pri mne. Videla som ich zde-

senie a bolesť, preto som v duchu povedala Pánovi: „Pane, vezmi si radšej môj život a nechaj toto dieťaťatko žiť! Vidíš, akí zronení sú starí rodičia i mamička.“ Dieťaťatom som opäť zatriasla a ono začalo dýchať i plakať zároveň. Rodina a ani ja sme tomu nemohli uveriť. Aj teraz, po rokoch, pri spomienke na túto udalosť sa mi rozbúši srdce radosťou a chválou Pána: Ďakujem ti, Pane, že si ma vypočul. Ja som síce ostala nažive, akoby v zálohe – asi máš so mnou ešte iné plány, ale za život, ktorý si daroval tomu dieťaťu, ti nesmierne ďakujem!

Dieťaťatko sme vtedy síce poslali do nemocnice na pozorovanie, ale tam nenašli žiadne poškodenie mozgu ani iných orgánov, hoci bolo dlho v bezvedomí. Dnes je už z tohto dieťaťa zdravý a veselý školák.

Lekárka Anna

Ohlasy

Pod'akovanie Svätého Otca Františka za duchovnú kyticu

Svätý Otec František s veľkou radosťou prijal žičenia, ktoré ste mu zaslali pri príležitosti vianočných sviatkov.

Veľmi pekne ďakuje za Vašu spomienku a povzbudzuje kontemplovať jasličky, aby ste načerpali od Dieťaťa, ktoré prišlo pre nás na svet, ten úžas, ktorý nám dovolí znútra sa znovuzrodiť, nájdúc v ňom – v Bohu, ktorý sa stal človekom – útechu srdca a silu na prekonanie všetkých skúšok.

V tomto duchu Jeho Svätosť vzyva na Vás nebeskú ochranu Panny Márie a svätého Jozefa a ochotne udeľuje svoje Apoštolské požehnanie s prosbou, aby ste pokračovali v modlitbách za neho.

Mons. L. Roberto Cona, Assessore

Ďakujem Vám za Vašu pozornosť – zaslaný pozdrav, kalendár, zaujímavý životopis blahoslaveného Bartolomeja Longa a zvlášť za duchovnú kyticu. Veľmi si cením Vaše obety a modlitby, ktoré všetci tak potrebujeme a zvlášť v tejto náročnej dobe. Modlitby členov Rodiny Nepoškvrnenej sú oporou a účinnou pomocou pre nášho Svätého Otca aj pre nás, biskupov. Modlime sa aj naďalej za seba navzájom.

Mons. Marián Chovanec, banskobystrický diecézny biskup

Veľmi pekne Vás pozdravujem. Ďakujem za duchovnú kyticu, ktorú ste poslali Svätému Otcovi, nám biskupom a aj mne osobne. I ja na Vás vo svojich modlitbách i pri telesných slabostiach myslím, modlím sa za Vás a prosím Pána Ježiša o duchovné povolania. Všetkých Vás žehnám.

Mons. Alojz Tkáč, emeritný arcibiskup

Ďakujem sa každé číslo časopisu, to posledné bolo zvlášť pekné – obsah aj obálka. Je to zvláštne a cenné dedičstvo po mojej babke, ktorá už zomrela, ale ešte pár rokov predtým ma prihlásila do Rodiny Nepoškvrnenej. Ďakujem aj za sväté omše, ktoré sú obetované za členov RN.

Jaroslav

Ďakujem za časopisy Rodina Nepoškvrnenej. Stále sa na nich tešíme a tešíme sa aj z toho, že sme v tejto vzácnej rodine, kde môžeme myslieť v modlitbách na všetkých trpiacich a v tejto ťažkej dobe obetovať naše osobné utrpenie na úmysly RN a úmysly Panny Márie – Nepoškvrnenej.

Marta R. a Marta M.

Informácie

✿ Z celého srdca vám ďakujeme za všetky vaše pozdravy k Vianociam a prania k novému roku. Aj my na vás s láskou pamätáme a spájame sa s vami v modlitbe, najmä modlitbe posvätného ruženca. Nech vás

aj vaše rodiny v tomto roku požehnáva Boh a chráni milujúce Srdce Nepoškvrnenej Matky.

- ✿ V roku 2021 sa do Rodiny Nepoškvrnenej prihlásilo 304 nových členov. Z toho 296 zo Slovenska a 8 zo zahraničia. V minulom roku ste nám nahlásili 374 zomrelých členov. Povzbudzujeme vás k ďalšej práci a horlivosti pri získavaní nových členov do Rodiny Nepoškvrnenej. Žijeme v dobe pandémie a v období, keď sa zo života ľudí vytrácajú duchovné hodnoty. Veríme v silu modlitby, zvlášť ak sa v tejto modlitbe zjednotia viacerí ľudia. Čím viacerí sa budeme modliť a obetovať svoje utrpenie za Svätého Otca a Cirkev, za mier vo svete, za ukončenie pandémie, tým skôr od Boha vyprosíme potrebné milosti. Pozývajte tých, ktorí sa chcú modliť a obetovať za záchranu ľudstva, k modlitbe Novény k Panny Márie z Pompejí.
- ✿ Tým, ktorí máte opotrebovanú *Zlatú knihu fatimskú*, ju ponúkame v slovenskom, českom a maďarskom jazyku.
- ✿ Stále máme pre vás v ponuke brožúrku *Novéna k Panne Márie z Pompejí*, ku ktorej sa pripravuje aj sviečka. Taktiež si môžete objednať knihy: *Veľkosť sv. Michala, archanjela, Mesiac k úcte sv. Jozefa a Bartolomej Longo, od satanovho kňaza k apoštolovi ruženca*.
- ✿ Chceli by sme vás veľmi pekne poprosiť, aby ste pri písaní listov aj e-mailov uvádzali vždy čitateľne správnu a úplnú adresu. Ak nie je vaša adresa uvedená na obálke alebo v e-maile, nemôžeme vašu objednávku vybaviť.
- ✿ Ak si objednávate väčšie množstvo časopisov (nad 20 ks) alebo kalendárov (nad 8 kusov) je kvôli doručeniu zásielky potrebné uviesť aj telefonický kontakt.
- ✿ O akciách Rodiny Nepoškvrnenej na rok 2022 vás budeme informovať priebežne počas roka. Môžete k nám kedykoľvek zavolať a oznamy nájdete aj na našej internetovej stránke. Ak budeme vedieť definitívny termín stretnutia členov Rodiny Nepoškvrnenej, ktoré by sa v tomto roku malo uskutočniť v Rajeckej Lesnej, oznámime vám ho prostredníctvom Rádia Lumen a internetu.

Osemsmerovka

Rodina je malý...

Po vyškrtaní všetkých slov zvyšných 23 písmen tvorí tajničku.

ADORÁCIA, BABKA, BIBLIA, BLESK, CESTA, DEDO, DIADÉMY, DIALE, DIÁRE, DIELŇA, DIEŤA, DLÁTO, DOBRO, DOMOVINA, DOTYK, ESTÉT, ETIKA, IMELO, INTER, KVIEŤA, LÁSKA, LIST, MAMINA, MODLITBA, METER, NÁDEJE, NÁLADA, NETER, OTČE NÁŠ, PISÁR, POŽEHNANIE, RADOSŤ, RODIČIA, RODISKO, SLOVO, STESK, STIMULY, STRÝC, TATINO, VIERA, ZDRAVAS, ŽALTÁRE, ŽIARA, ŽIEŇA.

E	I	N	A	N	H	E	Ž	O	P	A	D	I	E	Ť	A
Š	Y	N	S	I	S	V	E	I	T	R	Ň	L	S	T	B
A	Á	M	T	T	C	E	S	T	A	E	A	L	T	L	T
K	V	N	É	E	L	Á	S	K	A	I	O	O	E	Ť	I
I	A	T	E	D	R	R	R	R	D	V	R	S	S	I	L
T	M	Ť	Z	Č	A	S	E	O	O	O	K	O	K	N	D
E	E	E	E	D	T	I	M	D	D	O	D	O	B	R	O
Ý	R	V	L	I	R	O	D	I	N	A	N	I	M	A	M
S	Á	Á	M	O	V	A	S	Č	R	Á	B	I	E	E	L'
K	T	U	I	I	O	K	V	I	L	L	D	O	T	Y	K
O	L	R	N	D	O	A	R	A	I	Ž	I	E	Ň	A	U
Y	A	A	Ý	O	D	E	D	A	S	L	R	S	J	Á	T
S	Ž	K	O	C	B	A	B	K	A	U	N	E	T	E	R

Osemsmerovku pripravila Eleonóra Argalášová.

Správne vylúštenie tajničky nám pošlite písomne na adresu redakcie najneskôr do **15. apríla 2022**.

Tajnička osemsmerovky z čísla 5/2021 znie: „Dnes sa vám v Dávidovom meste narodil Spasiteľ.“ Výhercovia sú: **Milka Kuchyňková** zo Staškova, **Anna Strážovská** z Dolného Kubína a **Marta Smidová** z Dolného Moštenca. Výhercom srdečne blahozeláme a posielame peknú knihu.

Milosrdenstvo, súcit, modlitba, zadosťučinenia a eucharistická adorácia sú hlavnými prvkami fatimského posolstva. V roku 1917, keď bol svet zničený vojnou, Panna Mária prejavila svoj súcit a prostredníctvom malých pastierikov vyzvala všetkých ľudí, aby sa obrátili a modlili za pokoj. Toto posolstvo je pre náš svet mimoriadne aktuálne aj dnes.

Ale z Fatimy zaznieva aj anjelovo posolstvo: „Nebojte sa, modlite sa spolu so mnou.“

Modlitba za pokoj

Pane, svätý Otče,
ty si nám dal v Ježišovi svoj pokoj
a skrze neho si nás chcel viesť do svojho Srdca.
Vo Fatime
nás Panna Mária
pozyva k modlitbe za pokoj vo svete
a anjel pokoja nás povzbudzuje
klaňať sa jedine Bohu.
Prosíme ťa,
nech zavládne jednota srdc medzi národmi,
aby zodpovední národov našli cestu spravodlivosti,
aby sme všetci získali pokoj srdca
a aby sme boli, na orodovanie Kráľovnej pokoja,
budovateľmi bratskejšieho sveta.
Skrze Krista, nášho Pána.
Amen.

*S cirkevným schválením
Z knihy Panna Mária Fatimská, Modlitby a pobožnosti,
SSV, Trnava 2017*

„Chodte k Jozefovi s najväčšou dôverou,
lebo si nepamätám, žeby som niečo prosil
od svätého Jozefa, čo by som hneď nedostal.“
Sv. Pio z Pietrelciny

Drahí bratia a sestry,
pozývame Vás k spoločnej modlitbe k sv. Jozefovi v mesiaci marec,
ktorý je zasvätený jeho úcte.

Začíname: 7. marca 2022

Spoločný úmysel: ZA POKOJ A MIER VO SVETE

Podľa knihy: Mesiac k úcte sv. Jozefa, ktorú sme v Rodine
Nepoškrvnenej vydali minulý rok.

Kniha obsahuje mesačnú pobožnosť k vyproseniu milostí na príhovor svätého Jozefa. Knihu prvýkrát zostavil bl. Bartolomej Longo v roku 1889. Text je preložený z talianskeho originálu, ktorý pripravili v Pompejach. Pobožnosť je rozdelená na štyri týždne. Okrem krátkeho čítania zo Svätého písma a úvahy tu nájdete na každý deň návrh konkrétnej úlohy a strelnú modlitbu.

*Formát: 11,8 x 16,5 cm
Tvrdá väzba
s farebnými ilustráciami,
počet strán: 144*

Knihu si môžete objednať:
e-mailom: rodinaneposkrvnenej@gmail.com
alebo telefonicky: 043/493 37 41